

derfor bedre at se at faa det erstattet ved de Livstykker af Uldtricot, som nu vinder mere og mere Udbredelse, og som maa siges at tilfredsstille alle Sundhedens Fordringer.

Det vil forhaabentlig efterhaanden gaa op for Kvinderne, at det ikke er et Haar bedre, ja snarere langt værre, naar vi ved Snøring søger at frembringe en Misdannelse af vor Brystkasse, end naar Kineserinderne ved at klemme deres Fødder ind søger at skaffe sig de smaa Fødder »de gyldne Liljer«, som de er saa stolte af. Og dog er jeg vis paa, at de fleste Læsere af Dr. K.'s Bog ser med temmelig Lige-gyldighed paa den misdannede Brystkasse, han afbilder for os lige overfor den normale, medens de ganske sikkert bliver dydig indignerede, naar de senere hen faar Øje paa Afbildningen af den forkrøblede kinesiske Fod.

Dr. K. er nu ikke saa selvretfærdig, at han glemmer Latterlighederne ved Mændenes Paaklædning, den uhensigtsmæssige og grimme Hovedbedækning, som de holder saa fast ved, og de stive Flipper, som de snører deres Hals ind i. Og i denne Henseende er Mændene endnu mere Slaver af Moden end Kvinderne. Man hører ofte korthalsede og korpulente Herrer udtale deres Fortvivlelse over de »Hals- og Haandjærn«, de er fordømte til at bære. Men medens der dog er et ikke lille Antal Kvinder, der har ophørt at bære Korset, erindrer jeg endnu aldrig i Selskabslivet at have mødt en Mand, der bar ustivet Lintøj.

Dr. K. har ved sin Bog søgt at bidrage sit til at modarbejde Modeslaveriets skadelige Indflydelse. Vi maa ønske ham alt Held til det, og i øvrigt maa vi haabe paa, at naar Verden kommer saa vidt, at det menneskelige Legemes Anatomi og Fysiologi mere almindelig end nu bliver Genstand for Undervisning, at da Smagen for det normale og sunde maa brede sig og fortrænge de nuværende Kineserier.

Emmy Lange, født Kramp.

Af Louise Michels Dagbog.

Den bekendte franske Kvinde Louise Michel, har under sit Ophold i Fængslet St. Lazare skrevet sine Livserindringer. Disse Optegnelser vidner om en meget exalteret Sjælstilstand, hvortil Grunden alt blev lagt i hendes Ungdom og ved hendes Opdragelse. Det er interessant at erfare, hvad Louise Michel skriver om sin Barndom. Fru *Lina Morgenstern* har i sin Kvindekalendar for 1887 gjort Uddrag af Dagbogen, hvorefter følgende gengives:

Paa Slottet Avroncourt, som tilhørte hendes Bedstefader, i Departementet Haute Marne, er hun født. Det gamle Slot var mere en Ruin end en menneskelig Bolig. Fire høje Taarne omgav den middelalderlige Bygning. Om Somren byggede Svalerne deres Reder i de øde Sale, Spurve fløj ud og ind gennem de

rudeløse Vinduer, og Lærker hoppede om paa Gulvet og sang kraftig med, naar Slottets menneskelige Beboere ledsagede det forstemte Flygel med deres Sang. Foruden disse midlertidige fjedrede Gæster, tumlede der sig som regelmæssige Beboere af Slottet nogle tamme Agerhøns, en Skildpadde, et Raadyr, flere Vildsvin, en Ulv, Natugler, Flaggermus og et Kuld moderløse Hareunger, der blev opammet med en Ske, et helt Menageri, foruden talrige Hunde, Katte, Køer og Kalve, og en gammel Hoppe, som hed »Biche« og som havde den Vane, at æde de af Markblomster bundne Urtekoste af den lille Louises Haand. Efter Louise Michels egen Fremstilling nedstammer hun fra en usædvanlig Familie, i hvilken der hyppig fandtes Særlinge. Bedstefaderen og Bedstemoderen var menneskesky, holdt sig helst til Omgang med Dyrene, og fordrev Tiden med at digte. En Tante var Nonne, og synes at have været exalteret indtil religiøs Vanvid. Bedstefaderen var en fanatisk Republikaner; om Vinter-aftenerne fortalte han sit lille Barnebarn om de blodige Begivenheder fra Aaret 1795. Louise var selv fantastisk og beskæftigede sig alvorlig med Djævelpaakaldelser. Hun tog Knoglerne af døde Hunde og Heste som hun fandt nedgravede paa Marken eller i Skoven, og ordnede dem til en Trefod, stillede gamle Retorter og Smæltedigler fra Slottets Pulterkammer ved Siden af, og besværgede derpaa Djæveln i maanelyse Sommernætter. Men til hendes store Ærgrelse kom han ikke, uagtet hun utallige Gange gentog de paalideligste Formler af Tryllebøgerne fra det bedstefaderlige Bibliothek. Som andre Børn lege med Dukker, saaledes legede hun med en ligealdrende Kusine — Revolution. I Slots-gaarden byggede de en rigtig Guillotine, og begge Børnene besteg skiftevis Skafottet, hvorved de sang Frihedssange og raabte: »vive la Republique!« Bedstefaderen stod ved Siden af og morede sig over Skuespillet. Under Indflydelse af den for omtalte Tante og de bekendte »paroles d'un croyant« (en troendes Ord) af Lamennais, havde hun en kort Periode af religiøs Mysticisme, men de hensvundne Drømmeskikkelser, som svævede op og ned for hendes henrykte Blik, var ikke Gud, Engle og hellige, men menneskelighed, Folk og Verdens Forløsning ved Revolution. Da hendes Bedstefader døde, blev Louise Michel Almue lærerinde og fik Ansættelse i Landsbyen Audeloncourt. Hun opdrog sin Klasse i »Revolutionens hellige Religion«. Før og efter Skoletimerne sang hun med Børnene, i Stedet for de sædvanlige Bønner, »Marsaillaisen«.

Saavidt hendes Dagbog.

En Dame, som i Sommer har besøgt Paris, og der har hørt Louise Michel tale, skriver i Dagny blandt andet om hendes Foredrag: Hun taler i en Strøm, uden Fagter, uden egenlig vel-talenhed, men dog fængslende, der er en vis hjertelig Tone, som gaar gennem hendes Tale, foruden en i Frankrig ualmindelig Prunkløshed. Der er intet som minder om Petroløsen, jeg kan umuligt forklare mig hendes Optræden under Kommunen, men maaske er det nu paa hendes gamle Dage, at hun er blevet saa skikkelig. Hun taler de fattiges og ulykkeliges Sag. Louise Michels Indflydelse beror vistnok derpaa, at hun i udmærket Grad er Kvinde. Hun har det som giver en offentlig optrædende Kvinde ligesom en uangribelighed, en »sauve garde« nemlig Begejstring. Om sin Fængselstid siger hun: »Det var ikke mig, de havde dømt, det var min gamle Mo'r, som døde af Sorg, jeg selv var lykkelig i mit Fængsel.«

Matilde Bajer.

Lærerinder.

Jeg indrømmer villig Hr. Karl i Kvindebladet Nr. 4, at Lærindetypen har forandret sig til sin Fordel i de sidste 10 à 15 Aar, at Lærerinderne tage deres Examen bedre end Seminaristerne, at de er nok saa dygtige og samvittighedsfulde som disse, at de alle betale Skat, at de fleste er à jour med, hvad der udkommer af Skønlitteratur samt ryge Tobak, at en Del gaar paa Kafé og nogle til Forelæsninger, at flere er Medlemmer af en eller anden Kvindeforening og har egne Blade, at enkelte politisere og kæmpe for Stemmeret, at en 3—4 Stykker sidder i Bestyrelserne for denne eller hin Kvindeforening og at 1 har interPELLERET paa Valgdagen; at de nu og da gifte sig og skabe ganske gode Hjem samt opdrager deres Børn fuldt saa godt som de fleste andre, skal jeg heller ikke modsige.

Men er dette tilstrækkeligt til at erhverve Prisen: Blomsten